

De schat van Lobos

Na een bewolkte zondag met zelfs een heel zeldzaam kwartiertje regen, begon de maandag weer met een helder blauwe hemel en een veelbelovende zon. Bij het ontbijt verschenen de eerste zoonabbidders al op het solarium en langs het zwembad. De hele dag bakken, zweten, luieren en om af te koelen, even zwemmen. Ook vakantie.

Het was voor ons de eerste keer op Fuertaventura, een van de Canarische Eilanden. Een eiland waar het altijd waait, paradijs voor surfers met zeil of kite en zonder. Wij hadden voor het noorden gekozen. Het appartement stond in Corralejo, een plaats vanwaar je Lanzerote kon zien liggen, ook een eiland van de Canarische eilanden groep. De wind was erg welkom met die hoge temperaturen.

Ten zuiden van Corralejo was een beschermd duin/strand gebied. Met de bus vanaf het vliegveld bij Puerto del Rosario was het een armzalig welkom. Weinig groen te zien in een ruw uitziende omgeving. Maar het zand gebied inrijdend gaf ineens een heel ander gevoel. Prachtig geel zand, hier en daar een struik en een mooie volmaakte, blauwe zee die precies bij het verre strand paste.

De hoofdstraat van Corralejo, Avenida Nuestra del Carmen, de straat waar de restaurantjes, de winkeltjes en de supermarkten te vinden waren, raakte al wat voller met de toeristen. Voornamelijk Engelsen of Engelstaligen. Het toeristentreintje had haar eerste rondjes van 30 minuten al gereden. Zo'n rondje te rijden als een suffe toerist was een goede manier om snel een indruk te krijgen van dit kleine stadje. Hier was geen hoogbouw te vinden. Het was hier Spaans, toeristisch, een deel waar lokale mensen woonden, niet spectaculair, goed onderhouden, niet echt iets te beleven, kortom een prima plaats.

Ook op de boulevards langs de zee vertoonde de eerste toeristen zich. Een laat ontbijt genuttigd, soms al aan een 'pint of lager'. Verbaasd over wat een ander aan had zonder naar zichzelf te kijken. Het was vaak een mooie, kleurrijke vertoning. Maar bijna iedereen had vakantie.

Die dag koos ik ervoor om naar het duingebied te lopen. Tas met foto/video toestel mee, flesje water, zwembroek reeds aan en een handdoek. Meer was er niet nodig om de dag tot een succes te maken. Er was een mogelijkheid om langs de zee te lopen. Eerst door een wijk met vakantie- en vast bewoonde huizen. Geen enkel huis dezelfde. Wit gepleisterd, soms met torentje een enkel koepeltje daar weer op. Vaak een dakterras en een tuin met verschillende cactussen. Wat woonde die mensen hier mooi! Langs de zee had je uitzicht op de kust langs het stadje. Op kleine stukjes strand tussen het lava gesteente lagen mensen te bakken. Een enkeling was de warme zee ingegaan. Aan het eind de pier waar de veerboten naar de andere eilanden aankwamen en vertrokken en waar langs het haventje was waar zeil- en motorbootjes vriendelijk en tevreden lagen te dobberen. Ik ging de andere kant uit. Eerst langs de mooi gelegen huizen, daarna langs een groot lux hotel. Hier hadden de toeristen meer te besteden. Het hotel had een tuin met gras en mooie planten die regelmatig beregend werden. Aan het eind van de bebouwde kom, waar het duin gebied begon, was een naturisten hotel. Het duingebied had hier veel plaatsjes met gestapelde lava stenen afgebakend, door toeristen gebouwd als kratertjes. Het kon zomaar zijn dat er iemand opstond uit zo'n vulkaantje, gebruikt en naakt, niets om het lijf. Als deze zich dan ook nog bukte om het handdoekje goed te leggen wist je helemaal niet meer waar je moest kijken omdat er totaal geen herkenning was van wat er te zien was. Ik bedacht me dat ik op zoek moest naar een blur optie in mijn video editor. Het wende mensen, jong en oud te zien met of zonder badkleding. Alsof er niets aan de hand was liep ik verder.

Er waren stukken langs de kustlijn waar je de zee in kon. Met minder lava stenen en meer zand. Het zand

was fijn, zacht om op te lopen en goed te vormen. Zo kon je een passend plekje maken om de badhanddoek uit te spreiden. Zo'n plekje had ik wel verdiend na een uur wandelen in de volle zon. De handdoek legde ik eerst over m'n tas, de sandalen er boven op zodat de handdoek niet weg zou waaien. Direct de zee in. Het was heerlijk in het warme, heldere water. Doorkomen was geen probleem. Stress, problemen, vervelende herinneringen spoelde weg uit mijn hoofd, hoewel deze als enige nog boven water was. Waar was m'n baan? Waar waren m'n zorgen? Een volmaakte ontspanning, het paradijselijk gevoel waar de mens mee was begonnen. Hoelang was het dat ik daar als een zeemeerman in de warm verkoelende, diamanten zee lag?

Uiteindelijk kroop ik weer op het droge. De handdoek kreeg ik met veel moeite, dankzij de wind, uitgespreid met aan het eind een comfortabel zandkussentje als hoofdeinde. M'n lichaam was al bijna droog gewaaid, ik legde het neer, ontspande het, deed m'n ogen dicht en liet de warmte van de zon als een saus het genieten benadrukken. Hier was het niet donker. Er was geen somberheid, geen ergernis, niets moeilijks, geen beslissingen, geen routine. Er was rust, rust en nog eens rust in m'n hoofd, lichaam en geest.

"Spreekt u Hollands?", hoorde ik een oud klinkende stem vragen boven uit de hemel. Met kracht weigerde ik m'n ogen open te doen. En ik was zeker niet van plan om te antwoorden. Echt geen zin in een gesprek nu. Laat me met die rust van die hoogste kwaliteit.

"Ik zie dat u Hollands bent. Ik vergis me daar niet in. Bent u Hollands?", vroeg de stem voor een bevestiging.

"Wat een wijsneus", bedacht ik me. "Zie je niet dat ik slaap?"

Z'n schaduw voelde ik over m'n bovenlijf. Ik kreeg niet de indruk dat hij het opgaf. Ik hield me slapend en hield het hengel van mijn tas nog steviger vast.

Na verloop van tijd merkte ik dat hij naast me was gaan zitten. Ik hoorde hem puffen, zuchten en ik hoorde dat hij iets aanstak met een lucifer. Lekker die rook langs me heen. De lucht was niet te harden. Heel voorzichtig zette ik m'n rechter oog op een kier. Het is mijn slechte oog en vaag zag een oude man met onverzorgde bakkebaarden de richting van het gezinnetje naast mij uitkijken. Hij had een dun gebreide wolpet op z'n hoofd gespannen. Daar onder kwam dun lichtgrijs haar waar al een tijd geen kam doorheen gehaald was. Ik opende m'n linker oog. Ik werd toch nieuwsgierig. Ineens draaide hij z'n oude hoofd naar me toe. Ik sloot m'n beide ogen weer maar te laat.

"Nou?", vroeg hij dwingend maar toch wel vriendelijk. Alsof ik hem al jaren kende klaagde ik: "Laat me met ruh-hust."

Ik hoorde niets meer, wachtte even en ging toch rechtop zitten. Zo had ik toch geen rust. In m'n ooghoeken zag ik dat hij lachte. Z'n gezicht was geschoren. De huid ging duidelijk al wat langer mee. Hij was gebruind en had een wit linnen overhemd aan. Om z'n hals had hij een gouden ketting met een behoorlijk anker er aan. "Ik kan hem daar nog altijd aan vast leggen dacht ik." Ik vond hem niet te vertrouwen.

"De toerist uithangen?" vroeg hij richting zee kijkend.

"Yep", antwoorde ik. "Kennelijk niet door iedereen gegund", dacht ik.

De wind was feller geworden. De branding was nu best wel hevig. De vader van het gezinnetje deed voorzichtig met z'n kinderen. Ik zou niet meer de zee ingaan met deze branding. Een eerdere ervaring op Tenerife waarbij ik ondersteboven was geslagen lag nog vers in m'n geheugen. Even had ik niet meer geweten wat onder en boven was. 's Avonds onder de douche kwam het zwarte zand overal vandaan. De kleuren van de zee waren prachtig. Onwerkelijk wit schuim vocht zich woedend boven de

azuurblauwe golven uit maar berustte in het lot van sterven dicht bij het zand. Telkens werd de aanval weer ingezet met het benodigde intensieve ruisen.

Dicht bij het zand was het water glashelder. Onschuldig spoelde het water over net belopen zand wat het water gretig opzoog. De kinderen vonden dat het water hun voetjes niet mocht raken en joelde als het natte met nog een schuimkraagje, toch won.

De oude man las mijn gedachten: "Mooi he"

Het was eigenlijk wel prima zo. De rust kwam weer terug. Best wel relaxed zo met die oude man, die zoals ik vermoedde niet met Transavia hier was gekomen, naast me. Waarschijnlijk allang gepensioneerd en de kans gehad een huisje of appartementje kunnen kopen hier op dit onechte mooie eiland. Ik was hier al over gaan dromen de eerste dag van onze vakantie. Hoe kon ik dit bereiken? Huis verkopen in Nederland, alles achter laten en een nieuwe start maken? Hoe moest ik dit aanpakken?

"Zie je daar dat eiland?" hoorde ik naast me. "Met die hoge berg links. Dat is het eiland Lobos"

Ik kende de kaart van de Canarische eilanden. Lobos was een klein eiland ten noordoosten van Corralejo. Een beschermd natuur gebied waar toeristen van mochten genieten. Nauwelijks bewoond.

"Daar ligt mijn schat", zei de oude man. "In een houten kist beplakt met spiegels. Geloof me, de kist bevat de mooiste juwelen van goud en zilver, gesmeed door de meest vakkundige smids van de 17^e eeuw."

Hij wachtte even en zei: "En ik kan er nog steeds niet bij." Enigszins wanhopig sloot hij af met: "Al eeuwen niet!"

Een nuchter mens had het voor lief aangenomen maar ik vond dat ik dit verhaal wilde weten. Had ik thuis wat te vertellen, dus kwam ik hem tegemoet: "Ik begrijp het niet helemaal. Wat wilt u me vertellen?"

De oude man begon diep te ademen. Z'n pijp waar die verschrikkelijke lucht vandaan kwam was uitgegaan. Met gefronste wenkbrauwen haalde hij een leren tabakszakje tevoorschijn, haalde een pluk tabak eruit en stopte z'n pijp er mee. De pijp kwam uit een museum constateerde ik. Weer ging het vuur er in met behulp van een lucifer.

"Je bent de eerste sinds jaren die eens een keer wilt luisteren. Al die zotkoppen verklaarde mij voor gek. Ik zal je het verhaal vertellen."

"Oke", zei ik als een 'kom maar op met je verhaal'.

"Je ziet dat ik niet meer een van de jongste ben. Lang geleden had mijn vader een zeilboot, een smak, waarmee hij vanuit Holland lading vervoerde naar het zuiden. Hij kocht goed in Holland en verkocht het weer waar hij het kon slijten. Oostende, Duinkerken en soms nog zuidelijker. Dat deed hij z'n hele leven al. De boot had hij nieuw laten maken toen z'n oude boot was gezonken, gewoon omdat die oud en verrot was. Hij voer met een broer en neven. Het ging hem best wel goed af. Weken, soms maanden kwam hij niet thuis toen we in Vlissingen woonde. Moeders had altijd wel genoeg geld en goed om van te leven maar was dolgelukkig als de smak van vaders weer in zicht was. Ik kon niet wachten om mee te gaan. Een vader is voor iedereen toch een held. Vooral omdat ik als jongen alleen was. Ik had drie zusjes. Moeders had het er maar moeilijk mee toen ik voor het eerst mee mocht. Vraag me niet hoe oud ik was maar het was heel gewoon dat een jongen op een moment meeding. Als vaders visser was geweest was ik misschien wel eerder mee gegaan.

Op zee was het heerlijk. We hadden niet veel ruimte maar het was best te doen met een man of vijf. M'n vader verkocht z'n goed en kocht ergens anders weer goed. Zo gingen we vaak weer terug met zout, papier, laken of andere goed waar genoeg kopers voor waren in Vlissingen of Amsterdam. Een enkele keer brachten we zelf goede Franse wijn mee terug! Het bracht genoeg op voor ons en de andere

mannen. Jaren ging dat best ondanks dat de Engelsen ons wel eens dwars lagen. Maar ook in Engeland kwamen we wel als we het juiste goed konden verkopen. Totdat er weer een oorlog met de Engelsen uitbrak. We waren ons leven niet meer zeker. Ik was toen trouwens al een stuk ouder. Ik voer 's nachts zelfstandig. Alles van m'n oom geleerd. Zeilen, navigeren, ik had het geleerd zoals ik lopen had geleerd. Op een nacht toen we heel zuidelijk voeren, ongeveer bij Brest, schrok ik van een schot. Het kwam van een Engels oorlogsschip. Het was duidelijk dat we achterna gezeten werden. We wisten dat ze thuisvaarders uit Indië kaapte maar waarom jacht op z'n klein zeilschip als de onze vroegen we ons af. We hadden geen zin om gepakt te worden door de Engelse marine. Alles zouden we kwijt zijn. Ze kaapte en plunderde alles. We zette alle zeilen bij op onze smak en kregen aardige vaart. We voeren verder naar het zuiden totdat we het land kwijt waren. De angst zat ons in de kelen. De Engelsen bleven ons volgen. Vaders besloot om meer naar het zuidwesten te sturen om ze kwijt te raken.

Dit lukte. Toen het licht was zagen we de Engelsman niet meer. Maar ook geen enkele kust. En wat we toen wel zagen was een sloep zonder mast. Het dobberde voor ons als een losgeslagen boot. Al snel waren we er bij. De stank was niet te harden. Er lagen drie mannen in. Zo dood als een pier en aangevreten door meeuwen. Vaders en oom vonden dat we in de sloep moesten kijken. Al snel hadden we de boten vast gemaakt. Ik stapte als eerst over. Het was verschrikkelijk. De wanhoop was gewoon te zien en te ruiken. Er was niets meer over aan eten, water of wat dan ook. De mast was gebroken en er was geen zeil meer aanwezig. Wat ik wel ontdekte was een kist onder een deken. De deken haalde ik weg en m'n ogen moesten even knipperen. De hele kist was gemaakt van spiegels dacht ik. Het was niet zo eenvoudig open te maken. Vaders werd ongeduldig. Maar toen ik de kist open had kon ik m'n ogen niet geloven. Ik schreeuwde het uit. Al snel stonden er vier man te schommelen in de andere boot en zich te verbazen over de schat. Want dat was het. Niemand kon het geloven. We zagen een kist vol met gouden en zilveren juwelen. We begrepen nu waarom die Engelse schoften ons zo opgejaagd hadden. Ze hadden ons aangezien voor deze sloep hoewel onze smak wel groter was. Snel hebben we de kist bij ons aan boord genomen. De dode mannen hebben we in oude zeilen gerold en in de zee laten vallen. We wisten niet waar we waren. Het bleef ook maar uit het noorden waaien. We wilde terug maar dat viel niet mee. Dagen probeerde we weer kust te vinden in het oosten maar er kwam niets in zicht. Soms dachten we dat we weer een schip zagen. We wilde niet in Engelse handen vallen dus stuurde we weer naar het zuiden met de wind mee.

Het werd ook als maar warmer en ons water raakte op. Eten hadden we genoeg. In de lading hadden we vaten met gezouten vis en ingemaakte bonen. Het duurde dagen lang. Vaders en oom werden wanhopig. Zo zuidelijk waren ze nog nooit geweest. Ze kende het hier niet. We voeren goed maar toch kwamen we nergens. Bovendien had onze smak niet zo'n hoog vrij boord voor de golven die soms hoger waren als langs de kusten waar we altijd kwamen. Na zo'n veertien dagen begon het veel harder te waaien. We konden vaart maken en ook pal naar het oosten. Toen, eindelijk, zagen we in het zuiden land. Het waren eilanden. Daar moesten we naar toe. Water halen en vragen waar we zijn. We waren er al snel maar we zagen dat het niet erg bewoond was. Ook was er bij het eerste eiland geen kust om aan te landen. Al snel waren we bij het volgende eiland. Dat was het eiland waar we nu zijn. Het was hier toen ook niet zo makkelijk om aan land te komen. Je ziet die lava stenen in het zand. Toch vonden we een plek. We stuurde onze boot die kant op. Maar het waaide toen harder als nu."

Hij hield op met vertellen. Er kwam duidelijk iets los bij de oude man.

"Ik bleef alleen over", vervolgde hij. "Vaders, oom en de anderen zijn in de branding gebleven. De smak was helemaal stuk geslagen."

"Het raakte hem nog steeds", zag ik. "Na zoveel jaren. Na zoveel jaren vroeg ik me ineens af. Hoe oud is

hij dan? Welke Engelse oorlog was er toen? Dan moet hij zo'n 400 jaar oud zijn. Of ouder?"

"Dan zou u 400 jaar of ouder zijn?" vroeg ik hoogst verbaasd.

"Dat kan wel kloppen. Dat zegt men hier. En ik ga gewoon niet eerder dood totdat ik de schat weer heb. Ik heb de schat uit de boot of van wat daar van over was, weten te halen toen ik zag dat iedereen dood was.

Later heb ik de kist verborgen op Lobos, daar aan de overkant, om te voorkomen dat andere het zouden stelen. De schat heb ik achtergelaten een ietsje die hoge berg op aan de zuidkant. En ik ga hem halen als ik hulp kan krijgen. Ga je mee?" sloot hij ongeduldig af.

Het was bijna een vraag uit wanhoop. Kon hij dan pas doodgaan? Dan had hij er toch niks meer aan? Ik wist even niet meer wat ik ervan moest denken. Een man ouder dan 400 jaar? Ik kwam er wel achter dat het een grote poppenkast was maar ik vroeg me wel af: waarom?

"Heb je wel eens een dokter bezocht?" vroeg ik lachend.

Traag begon hij nee te schudden en steeds heviger te snuiven alsof hij op stoom kwam.

"Verkeerd moment om te lachen", dacht ik.

Na een tijdje kwam hij tot rust.

"Ja zo oud ben ik" beet hij me toe. Hij draaide z'n hoofd met forse bakkebaarden naar me toe.

"Weet je wel hoe vaak ik een nieuw psalm boek heb moeten kopen?" vroeg hij woedend.

Ik stond even met een mond vol tanden. Z'n pijp en tabakszakje zagen er inderdaad ook gedateerd uit. Maar 400 jaar? Dat kon toch niet.

"Heeft u al die tijd op dit eiland gewoond?"

"Ja. Er woonde niet veel mensen hier. In het begin heb ik niemand gezien. Ik heb een hut gebouwd van lavastenen. Eten had ik nog uit de lading. Het klimaat is hier heel goed dus ik heb het nooit koud gehad. Als je hier nat wordt ben je zo weer droog. Later ben ik op zoek gegaan naar bewoners en ben zuidelijker vissers tegen gekomen. Ik heb de hele ontwikkeling hier meegemaakt. Het aantal toeristen werd steeds meer. Het hele jaar door. Ook die Engelsen. Oh, wat kan ik me ergeren aan die lui. Wat die hebben veroorzaakt met hun oorlogen. Maar er kwamen ook Hollanders. Zo heb ik weer Hollands kunnen praten. Alleen niemand geloofde me ooit. Jij waarschijnlijk ook niet."

"Ja, jawel", loog ik. Hij zag het. Ik voelde dat hij m'n leugen zag. Toch ging hij verder.

"De Spanjaarden kwamen. Later woonde ik met een Spaanse. Nu eigenlijk ook nog maar niet met dezelfde. De Spanjaarden waren best goed voor me. Uiteindelijk heb ik een huisje gekregen. Later weer een en later weer een. Ze waren ook verbaasd dat ik niet dood ging."

"En waarom bent u zelf niet die schat weer gaan halen?"

"Joh, toen ik ouder was, ik weet niet hoe oud, was ik al versleten. Ik was hier gebleven en ben in leven gebleven door te gaan vissen. Nu krijg ik van verschillende vrienden te eten en mag wonen in een hok in het noorden van Corralejo. Ik kan me daar wassen, scheren en heb er een bed staan. Meer hoeft ik niet. Maar ik ben te oud om alleen dat goud en zilver te halen. Niemand die me geloofd. Alleen mag je er niet naar toe. Lobos is voor de toeristen. En niemand die me eens mee neemt. En hoe zou ik dan terug komen? Ze laten me daar ook nooit alleen. Als jij me geloofd huren we een boot en gaan er op een nacht naar toe. We halen die kist op. Je mag de inhoud hebben! En ik kan gaan rusten."

"Wat voor zin heeft dan die schat voor u? U kan er niet meer lang van genieten."

"Dat is het juist. Begrijp je het nu nog niet? Eerder kan ik niet dood." Hij riep het bijna uit. "En moet die schat dan voor eeuwig daar blijven? Ik gun het je. Als je tenminste meegaat. Dat goud en zilver heeft een grote waarde. Je kan er een prachtig huis mee kopen hier op dit eiland."

Zo'n oude man. Dat kon toch niet. Wat zat hier achter? Ik probeerde te verzinnen wat voor risico ik zou

lopen. Alleen om gesnapt te worden als we illegaal naar Lobos zouden varen? En hoe verkocht je goud en zilver? Moest dat ook illegaal? Ik besliste definitief al snel dat het onzin was en de oude man een mooi verhaal op zichzelf was.

“Sorry”, zei ik. “Ik ben bang dat ik ook een van de vele ben die geen gebruik maak van de mogelijkheid om rijk te worden.” Ik pakte m’n boeltje bij elkaar. Hij staaarde alweer richting z’n schat.

Ik wachtte nog even met wegllopen. Kijken of hij niet in lachen uit zou basten om z’n grap. Maar hij bleef stijf kijken naar Lobos.

“Goedemiddag. Het was fijn om zo’n mooi verhaal te horen. Tot ziens.”

Ik kreeg niet de indruk dat dat laatste de juiste slotzin was. Ik kreeg geen antwoord alsof de groet niet overkwam.

Teruglopend keek ik een keer om. Hij zat er nog. Kort daarna keek ik nog eens maar toen was hij weg. Ik zag hem ook niet lopen in de buurt van waar we hadden gezeten. En hij woonde toch in het stadje? Dan moest hij toch ook deze kant op? Ik liet het mooie strand in m’n ogen langs gaan maar geen spoor van een oude man. Ik gaf het op en heb ook niet meer achterom gekeken.

We hadden verder een heerlijke vakantie. Ik heb het verhaal in een andere vorm aan m’n vrouw verteld. Ze had het helemaal onzin gevonden wist ik. Het bleef me wel bezig houden maar op een aangename manier. Stel dat ik genoeg goud en zilver had om hier een woning te kopen. Lekker bij de kust. Een terrasje op het dak. Het huisje hoefde echt niet groot te zijn. Een tuintje met cactussen met kleine lavasteentjes als ondergrond. Nee, een zwembad hoefde ik niet in de tuin. Maar wel een extra kamer voor logees. En beneden een schuifpui naar m’n tuintje met terras. Waar de ligstoelen staan. En m’n oude Mercedes importeren in een container. Hoe zou het staan, een Spaans kentekenplaat in plaats van zo’n gele Nederlandse? Waar zou die oude baas wonen? Ik had meerdere wandelingen gemaakt door Corralejo. Ik had duidelijk gezien wat niet toeristisch was in het kleine stadje. De oude man was ik niet tegengekomen. Ach, wat een onzin. Dat was telkens m’n conclusie.

Het was heerlijk, een directe vlucht terug naar Schiphol. En het vliegtuig was op tijd met het brengen van weer zo’n 200 toeristen. Wij mochten terug met net zoveel mede toeristen. Veel dezelfde als wijzelf. Grijs, sommige moeilijk lopen. Sommige getekend door het leven. Bijna allemaal met z’n tweeën nu eind september. Een enkele nog steeds heel verliefd of misschien wel weer verliefd.

“Geniet ervan”, had de man, iets ouder dan ik, mij toegewenst, die m’n oude Mercedes van me overnam om te parkeren toen we vertrokken.

“En van elkaar!” benadrukte hij nog toen hij in m’n mooie, van te voren schoongemaakte auto stapte. Ik moest erom glimlachen toen we stonden te wachten bij de incheck balie. Ik hoopte dat hij de auto ook weer zou afleveren als we aankwamen. Dan kon ik vertellen dat we inderdaad hadden genoten. Ook van elkaar.

Het was bovennatuurlijk toen we opstegen in de avondschemering. Het is zo decadent hoe wij ons laten vervoeren naar- en van onze schitterende vakantie bestemmingen. Maar toch de herinnering, de rust, het klimaat en nu die snelheid, die druk in de rug, weer terug geduwd naar huis. Het steeds kleiner wordende wereldje waar we veertien dagen hadden vertoefd. De wegen werden smaller en korter. De huizen werden kleiner. Het beleefde zou groot blijven. Samengevat in foto’s en video. Het niet meer af te nemen stukje uit ons leven.

We vlogen noordelijk. Links lag Corralejo. Een kleine draai en daar lag Lobos.

“Lobos”, dacht ik; “Hoe zou het zijn met die oude man? Zou hij al een sterke vent hebben gevonden om

z'n schat op te halen?"

Lobos werd ook kleiner. De hoge berg in het noorden, duidelijk te zien. Ineens zag ik aan de zuidkant van de berg iets flikkeren. Het duurde een paar seconden. Een weerspiegeling. De ondergaande zon spiegelde in iets wat daar aan de zuidkant van de berg lag. Een spiegel. Ik moest denken aan de locatie die de oude man had aangegeven en aan de kist met spiegels beplakt. Ik wilde opstaan maar realiseerde dat ik vast zat. Daar lag het! De schat! De schat van Lobos!

Cor Vonk, 21 Oktober 2016